

Arrest

nr. 317 792 van 2 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: XX

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-D. HATEGEKIMANA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J.-D. HATEGEKIMANA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Beninse nationaliteit te bezitten.

Op 13 april 2018 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bevestigd bij arrest nr. 215 186 van 15 januari 2019.

Op 14 februari 2024 dient verzoekster een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 maart 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Benin en werd geboren op X 1983 in X. Op jonge leeftijd, u herinnerde zich niet wanneer dit gebeurde, begon u te werken als assistente voor een man die als hoofdpriester voor een orakel werkte. Toen deze man overleed moest u hem opvolgen, wat u niet wilde. U ging daarop een vrouw opzoeken die u kende, G. die u kon helpen het land te verlaten. U ging met haar naar Cotonou en gaf haar uw paspoort nadat ze zei dat ze u naar België kon brengen. U nam daarna het vliegtuig naar België en verklaarde er in dezelfde maand internationale bescherming verzocht te hebben, wat u deed op 13 april 2018. Op 26 september 2018 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV], die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrestnummer 215186, d.d. 15 januari 2019.

Zonder België te verlaten, diende u op 14 februari 2024 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, legt u 4 brieven neer van dorpsbewoners van u, alsook een begeleidend schrijven vanwege uw advocate.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw **eerste verzoek** door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat de door u beweerde vrees omwille van voodoo, ingevolge uw beweerde opvolging van een priester, ongegrond werd bevonden.*

De RvV volgde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U verklaarde in het kader van onderhavig eerste volgende verzoek om internationale bescherming dat u opnieuw asiel vraagt omwille van de problemen die u zou kennen door voodoo, alles wat u vermeldde tijdens uw vorige interviews [in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming] nog steeds geldig is, uw broer u gezegd zou hebben dat uw problemen er nog steeds zijn, en men naar u op zoek zou zijn (zie ‘Verklaring Volgend Verzoek’, punt 17). U legde ter ondersteuning van onderhavig verzoek om internationale bescherming 4 brieven van beweerde dorpsgenoten voor, maar u bleek niet in staat om in de Franse taal uit te leggen wat in deze brieven geschreven staat (zie ‘Verklaring Volgend Verzoek’, punt 19) – eerder opmerkelijk, gezien al deze brieven in de Franse taal opgesteld zijn, en deze brieven aan u persoonlijk gericht zouden zijn.

Het dient opgemerkt dat de door u neergelegde brieven geen enkele bewijskracht bezitten, en de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, op geen enkele manier weten te wijzigen. Immers, deze brieven herhalen enkel dat u problemen zou kennen omwille van uw weigering om op te volgen, en men u nog steeds zou zoeken, maar voegen voorts op geen enkele wijze iets toe, dat de beoordeling in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zou weten te wijzigen. Voorts bezitten deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter, die door gelijk wie, gelijk wanneer, gelijk waar, en omwille van eender welke reden opgesteld kunnen zijn.

Met betrekking tot het schrijven vanwege uw advocaat, dient vastgesteld dat dit niets bijbrengt. Er wordt - naast theoretische beschouwingen over wat een ‘nieuw element’ uitmaakt – enkel in herhaald dat u zou beschikken over nieuwe elementen die de actualiteit van uw vrees zouden aantonen, een stelling die het

CGVS op geen enkele wijze kan bijtreden. Waar uw advocaat voorts meedeelt dat u ervoor kiest dat onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming de Franse taal als proceduretaal zou volgen, dient opgemerkt dat de proceduretaal geen voorwerp van vrije keuze uitmaakt, en het derhalve niet aan u is om te kiezen welke proceduretaal onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming zou moeten volgen. Daarenboven valt ook niet in te zien omwille van welke motieven u zou verkiezen de Franse taal als proceduretaal voor uw verzoek te verkiezen, gezien u zelf verklaarde onvoldoende de Franse taal machtig te zijn, en bijgestaan te willen worden door een tolk.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemeen rechtsbeginsel dat de bestuursautoriteit verplicht is te beslissen na kennis te hebben genomen van alle relevante elementen van de zaak".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"2. Document lijst verstuurd naar CGVS op 18/03/2024

3. Ongetekend nota geschreven door een agent op 04/03/2024

4. Andere bronnen

- FIDH, "Le Bénin face au comité des Droits de l'Homme : L'arbitraire , la torture, les mutilations génitales sont toujours d'actualité au Bénin.

<https://www.fidh.org/fr/regions/afrique/benin>

- Comité des droits de l'Homme , compilation concernant le Bénin, 24 août 2017

A/HRC/WG.6/28/BEN/2, beschikbaar op <https://undocs.org/fr/HCR/WG.6/28/BEN/2>

- USDOCS, "Country report on human rights practices 2019- Benin " beschikbaar op

- <https://ecoi.net/en/document/2027473.html>

Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "Bénin: information sur les conflits entre les adeptes du vaudou et les chrétiens ; information sur le groupe connu sous le nom de « sakpata », leurs rites d'initiation, ainsi que la protection offerte par l'Etat aux personnes qui refusent de se soumettre à ces rites (2012-octobre 2013)3, 11 oktober 2013, BEN104596.Ef beschikbaar op <https://refworld.org/docid/52eb86514.html>
 - Canada : Immigration and Refugee Board of Canada: "Bénin: choix, initiation et formation d'un chef dans la religion vaudou et les conséquences d'un refus d'être désigné comme chef à cause d'une conversion à une autre religion « 1er mars 1999, BEEN31312F., beschikbaar op [Http://www.refworld.org/docid/3ae6ab863.c.html](http://www.refworld.org/docid/3ae6ab863.c.html)".

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip "nieuwe elementen of bevindingen" ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om

uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door verzoekster.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Op 13 april 2018 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. De Raad bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 215 186 van 15 januari 2019.

Op 14 februari 2024 dient verzoekster een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende stukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

3.4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

*“In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw **eerste verzoek** door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat de door u beweerde vrees omwille van voodoo, ingevolge uw beweerde opvolging van een priester, ongegrond werd bevonden.*

De RvV volgde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U verklaarde in het kader van onderhavig eerste volgende verzoek om internationale bescherming dat u opnieuw asiel vraagt omwille van de problemen die u zou kennen door voodoo, alles wat u vermeldde tijdens uw vorige interviews [in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming] nog steeds geldig is, uw broer u gezegd zou hebben dat uw problemen er nog steeds zijn, en men naar u op zoek zou zijn (zie ‘Verklaring Volgend Verzoek’, punt 17). U legde ter ondersteuning van onderhavig verzoek om internationale bescherming 4 brieven van beweerde dorpsgenoten voor, maar u bleek niet in staat om in de Franse taal uit te leggen wat in deze brieven geschreven staat (zie ‘Verklaring Volgend Verzoek’, punt 19) – eerder opmerkelijk, gezien al deze brieven in de Franse taal opgesteld zijn, en deze brieven aan u persoonlijk gericht zouden zijn.

Het dient opgemerkt dat de door u neergelegde brieven geen enkele bewijskracht bezitten, en de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, op geen enkele manier weten te wijzigen. Immers, deze brieven herhalen enkel dat u problemen zou kennen omwille van uw weigering om op te volgen, en men u nog steeds zou zoeken, maar voegen voorts op geen enkele wijze iets toe, dat de beoordeling in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zou weten te wijzigen. Voorts bezitten deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter, die door gelijk wie, gelijk wanneer, gelijk waar, en omwille van eender welke reden opgesteld kunnen zijn.

Met betrekking tot het schrijven vanwege uw advocaat, dient vastgesteld dat dit niets bijbrengt. Er wordt - naast theoretische beschouwingen over wat een ‘nieuw element’ uitmaakt – enkel in herhaald dat u zou beschikken over nieuwe elementen die de actualiteit van uw vrees zouden aantonen, een stelling die het CGVS op geen enkele wijze kan bijtreden. Waar uw advocaat voorts meedeelt dat u ervoor kiest dat onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming de Franse taal als proceduretaal zou volgen, dient opgemerkt dat de proceduretaal geen voorwerp van vrije keuze uitmaakt, en het derhalve niet aan u is om te kiezen welke proceduretaal onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming zou moeten volgen. Daarenboven valt ook niet in te zien omwille van welke motieven u zou verkiezen de Franse taal als

proceduretaal voor uw verzoek te verkiezen, gezien u zelf verklaarde onvoldoende de Franse taal machtig te zijn, en bijgestaan te willen worden door een tolk.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoekster verwijst vooreerst naar Belgische en Franse rechtspraak met betrekking tot de hoorplicht. Er dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoekster de kans kreeg om tijdens een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 maart 2024 (zie 'Verklaring volgend verzoek') alle volgens haar nuttige elementen met betrekking tot haar tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten. Waar zij stelt dat zij het Frans onvoldoende machtig is om dit op een nuttige wijze te doen, dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift om een tolk Frans verzoekt. Ter terechtzitting werden geen communicatiemoeilijkheden met de tolk Frans vastgesteld. Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoekster voorgelegde brieven in het Frans werden opgesteld. Dat verzoekster moeilijkheden had om zich uit te drukken tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (verzoekschrift, stuk 3), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij laat immers zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting na concreet te duiden welke bijkomende informatie zij over de door haar aangebrachte nieuwe elementen in het kader van haar tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming nog zou hebben willen meedelen, hoewel zij hiertoe wel degelijk de kans had. Verzoekster heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken en alle volgens haar relevante informatie in het kader van haar tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming mee te delen. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster ter terechtzitting stelt dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming – waarbij zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord met bijstand van een tolk Yoruba – omwille van taalproblemen niet in staat was om haar relaas op nuttige wijze uiteen te zetten, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 215 186 van 15 januari 2019 onder meer stelde als volgt:

"2.1.1. Inzake de vrees voor vervolging van verzoekster omwille van het verlaten van de tempel laat zij gelden:

[...]

Daarenboven, wat betreft de z gezegde vaagheid van de verklaringen van verzoekster, dient te worden opgemerkt dat de mogelijkheid niet werd gegeven aan verzoekster om zich volledig te kunnen uitdrukken, gezien de tolk niet de dialect van verzoekster sprak en de communicatie niet evident was.

Verzoekster had van het begin van het interview duidelijk gemaakt dat ze vreesde voor de vertaling: (...) Er werden geen opmerkingen gemaakt bij het gehoorverslag gezien er op eerste zicht geen fouten leken te zijn in de verklaringen van verzoekster, maar dit neemt niet weg dat verzoekster nooit in staat was om een gedetailleerd relaas te brengen.

In die omstandigheden was het voor verzoekster ook heel moeilijk om haar vrees voor de voodoo te detailleren. Nochtans heeft ze haar best gedaan en legde volgende verklaringen af: (...)

[...]

2.2.2 [...]

Verzoekster maakt evenmin concreet op welke wijze de vertolking haar verhinderde om een gedetailleerd relaas te brengen. Verzoekster heeft overigens de mogelijkheid om dit te detailleren in het verzoekschrift, hetgeen zij echter nalaat te doen."

Verzoekster diende geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest, zodat dit arrest intussen kracht van gewijsde heeft. Verzoekster kan dan ook niet middels het indienen van een beroep tegen de beslissing inzake haar tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordeling in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakte dat zij (ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming) verhinderd zou zijn geweest om een gedetailleerd relaas te brengen.

Wat betreft de documenten die verzoeksters advocaat nog op 18 maart 2024 aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overmaakte (verzoekschrift, stuk 2), dient vastgesteld dat de vermelde brieven en het begeleidend schrijven van verzoeksters advocaat wel degelijk in de bestreden beslissing werden meegenomen. De envelop toont enkel aan dat verzoekster post heeft ontvangen, hetgeen op zich evenwel niet aantoont dat de kans aanzienlijk groter is dat zij voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. De foto's en het artikel in verband met voodoo in Benin bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie en volstaan op zich dan ook niet teneinde de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas alsnog *in concreto* te herstellen. Hetzelfde geldt voor de overige rapporten en artikelen toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift (stuk 4).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.4.3. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoekster geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoekster *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER